

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **J. Š.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 25. 5. 2015, č. j. JMK 65003/2015, sp. zn. S-JMK 41614/2015/ODOS/Bo,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 5. 2015, č. j. JMK 65003/2015, sp. zn. S-JMK 41614/2015/ODOS/Bo, bylo dle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Břeclav ze dne 19. 1. 2015, č. j. MUBR 17285/2014/PF (dále též „správní orgán I. stupně“).

V žalobních námítkách doručených zdejšímu soudu dne 9. 6. 2015 uvedl žalobce, že s právními závěry žalovaného se neztotožňuje, neboť odvolání podané dne 16. 2. 2015 bylo včasné. Na rozdíl od žalovaného, který zastává názor, že dnem doručení rozhodnutí správního

orgánu I. stupně je den 2. 2. 2015 žalobce zastává názor, že rozhodnutí mu nebylo doručeno vůbec, a tedy odvolání bylo podáno před počátkem běhu odvolací lhůty. Dále namítl, že ačkoliv požádal v podání ze dne 20. 7. 2014 o doručování písemností na elektronickou adresu „.....“, správní orgán se nepokusil na uvedenou elektronickou adresu doručit rozhodnutí, pokus učinil na elektronickou adresu „.....“, a když takový pokus o doručení nebyl úspěšný, vypravil rozhodnutí na adresu trvalého pobytu zmocněnce žalobce, kde dovedl účinky doručení fikcí. Tím se stalo, že rozhodnutí nebylo žalobci oznámeno. Žalobce podal odvolání jen z právní opatrnosti, neboť zjistil, že mu více správních orgánů nedoručilo rozhodnutí, takže zasílal z právní opatrnosti odvolání ve všech právních věcech, ve kterých byl zmocněn. Popsaným postupem tak žalovaný pomíjel žádost o doručování učiněnou plně v souladu s § 19 odst. 3 správního řádu a nerespektoval pořadí při doručování dle § 20 odst. 1 správního řádu.

Za daného stavu tak napadené rozhodnutí je podle žalobce nezákonné, proto navrhl jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření ze dne 31. 8. 2015 žalovaný vyslovil nesouhlas s žalobními body. Uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo zprvu zasláno na doručovací e-mailovou adresu zmocněnce „.....“, tj. na adresu uvedenou v plné moci ze dne 16. 7. 2014, na níž navrhl zmocněnec zasílat veškeré písemnosti. Zmocněnce však přijetí písemnosti nepotvrdil zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem (§ 19 odst. 8 správního řádu), proto mu rozhodnutí bylo zasláno na adresu jeho bydliště: Z údajů vyplněných poštovní doručovatelkou na obálce vyplynulo, že zmocněnec nebyl v místě doručení zastížen, zásilka tedy byla uložena, o čemž byl adresát písemně vyrozuměn písemnou výzvou k vyzvednutí zásilky vloženou ve schránce, současně mu bylo zanecháno písemné poučení o právních následcích vyzvednutí/nevyzvednutí zásilky. Zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 23. 1. 2015, dle § 24 odst. 1 správního řádu byla považována za doručenou dnem 2. 2. 2015. Patnáctidenní odvolací lhůta tak uplynula posledním dnem, tj. 17. 2. 2015. Žalobce v dané lhůtě odvolání nepodal, podal jej k elektronické přepravě až dne 23. 2. 2015, tudíž opožděně.

Ze správního spisu soud zjistil, že zmocněnec žalobce K. S. trvale bytem byl žalobcem zplnomocněn k zastupování v předmětné věci dle plné moci ze dne 16. 7. 2014, v níž zároveň požádal o doručování veškerých písemností na e-mailovou adresu „.....“. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno dne 19. 1. 2015, č. j. MUBR 17285/2014/PF, sp. zn. MUBR-SI7285/2014/OSVD zasláno bylo zmocněnci na doručovací e-mailovou adresu „.....“, cílový server však neodeslal oznámení o doručení. Následně bylo rozhodnutí zasláno zmocněnci na adresu jeho trvalého pobytu, vzhledem k tomu, že nebyl k zastížení, zásilka byla uložena dne 23. 1. 2015, výzvou byl žalobce uvědoměn o uložení zásilky i poučen o právních důsledcích o jejím nevyzvednutí. Vzhledem k tomu, že v zákonné lhůtě 10 dní ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, tuto osobně nepřevzal, takže posledním dnem 10 denní lhůty byl den 2. 2. 2015.

Dále ve spise se nachází plná moc ze dne 5. 12. 2014 doručena správnímu orgánu dne 24. 2. 2015, kterou zplnomocnil žalobce k „zastupování ve všech správních řízeních ve věcech přestupků či správních deliktů všech spisových značek vedených všemi správními orgány“ Ing. M. J., trvale, který v elektronickém podání ze dne 23. 2. 2015 sdělil, že „předpokládá, že správní orgán vydal rozhodnutí v meritu věci, které mu ale nezaslal. Z právní opatrnosti podává proto odvolání do neoznámeného rozhodnutí.“ Správní orgán I.

stupně zaslal zmocněnci žalobce „sdělení k podání ze dne 23. 2. 2015“, v němž uvedl, že z obsahu předmětné plné moci lze usuzovat, že se nejedná o generální plnou moc, nýbrž o tzv. presidiální plnou moc upravenou dle § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu. Podpis na takové plné moci musí být vždy úředně ověřen, a tato plná moc musí být do zahájení řízení uložena u věcně příslušného správního orgánu popř. udělena do protokolu. Přestože je podpis na zmíněné plné moci úředně ověřen, není zde splněno kritérium uložení plné moci do zahájení řízení u věcně příslušného správního orgánu, případně do protokolu. Jelikož uvedená plná moc nesplňovala patřičné náležitosti z hlediska správního řádu, nebylo podání ze dne 23. 2. 2015 akceptováno. Uvedená písemnost byla zaslána zmocněnci na adresu, adresát nebyl zastížen, zásilka proto byla uložena a připravena k vyzvednutí ode dne 13. 3. 2015. Zároveň mu byla doručena výzva k vyzvednutí uložené zásilky s poučením o důsledcích nevyzvednutí, nebo odmítnutí převzetí zásilky. Protože zmocněnec si zásilku nevyzvedl, tato byla vložena do domovní schránky dne 24. 3. 2015. Následně poté byl správní spis předložen k rozhodnutí žalovanému, který ve věci rozhodl dne 25. 5. 2015, odvolání žalobce zamítl pro opožděnost.

V předmětné věci se konalo soudní jednání dne 1. 6. 2017. Žalobce i jeho právní zástupce se k jednání nedostavili, ač byli řádně předvoláni, jak potvrzeno z připojených dokladů o doručení, soud proto jednal v jejich nepřítomnosti.

Zástupkyně žalovaného setrvala na zamítnutí žaloby s odvoláním na odůvodnění napadeného rozhodnutí, písemné vyjádření ve věci ze dne 31. 8. 2015. Zároveň poukázala na účelové jednání žalobce, připravenou procesní strategii, resp. jeho právního zástupce. Tento názor byl podpořen odkazem na rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2016, č. j. 4 As 282/2015-32, rozsudek ze dne 3. 7. 2014, č. j. 9 As 162/2014-31 a rozsudek ze dne 27. 1. 2016, č. j. 1 As 104/2015-27 (všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Navrhla proto zamítnutí žaloby.

Právní posouzení:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, § 2 s.ř.s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná **žaloba** z hlediska uplatněných žalobních námitek **není důvodná**.

Ze správního spisu byl zjištěn skutkový děj ze dne 9. 3. 2014 (9:49 hodin) na dálnici D-2 v km 53,7 ve směru jízdy na Bratislavu, kdy při řízení motorového vozidla tovární značky, RZ:, jel žalobce naměřenou rychlostí 188 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši $\pm 3 \%$, tj. 6 km/hod. mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 182 km/hod. V daném úseku je dovolená maximální rychlost jízdy 130 km/hod., žalobce tak překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zákonem o

silničním provozu pro jízdu na dálnici minimálně o 52 km/hod. Tímto jednáním porušil § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“) a naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném v době spáchání přestupku (dále též „zákon o přestupcích“). Žalobce v rámci správního řízení zplnomocnil k zastupování v předmětné věci K. S., trvale bytem, který v plné moci ze dne 16. 7. 2014 požádal o doručování veškerých písemností na e-mailovou adresu „.....“. V písemném vyjádření ze dne 20. 7. 2014 pak požádal zmocněnec o doručování veškerých písemností na další elektronickou adresu, sice „.....“. Správní orgán zahájil ve věci správní řízení a nařídil na den 21. 7. 2014 ústní jednání s tím, že nebude-li se moci žalobce z důležitého důvodu k ústnímu jednání v daném termínu dostavit, bude se ústní jednání konat dne 4. 8. 2014. Předvolání bylo zasláno žalobci, neboť správnímu orgánu do té doby nebylo známo, že bude v řízení zastoupen. Plná moc zmocněnce K. S. byla správnímu orgánu zaslána až následujícího dne, tj. 18. 7. 2014. Vzhledem k tomu, že žalobce ani jeho zmocněnec se bez dostatečné a náležité omluvy nebo důležitého důvodu k jednání dne 21. 7. 2014 nedostavili, byla přestupková věc projednána v nepřítomnosti žalobce. Dne 19. 1. 2015 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí v této věci, které bylo zasláno zmocněnci nejdříve na e-mailovou adresu „.....“, převzetí však nebylo potvrzeno, a proto písemnost byla zaslána poštou na adresu zmocněnce, kdy byl dne 23. 1. 2015 vyrozuměn o uložení záslky a jejího připravení k vyzvednutí – vložena do schránky mu byla dne 3. 2. 2015.

Následně dne 24. 2. 2015 byla do spisu doručena plná moc Ing. M. J. ze dne 5. 12. 2014 a sdělení označené „odvolání Š.“, v němž uvedl, že „*předpokládá vydání rozhodnutí v merituu věci, které mu ale zasláno nebylo, a proto z právní opatrnosti podává odvolání do neoznámeného rozhodnutí.*“ Toto podání nebylo správním orgánem akceptováno, neboť uvedená plná moc nesplňovala patřičné náležitosti, jak již shora uvedeno. Při doručování rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo postupováno správně dle § 24 odst. 1 správního řádu, neboť byla-li záslka připravena k vyzvednutí dne 23. 1. 2015, pak byla považována za doručenou 10. dnem ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, tj. dnem 2. 2. 2015. Patnáctidenní odvolací lhůta uplynula dnem 17. 2. 2015. Odvolání v této lhůtě však podáno nebylo, podáno bylo v blanketní formě elektronicky dne 23. 2. 2015, a to novým zmocněncem žalobce Ing. M. J., jehož předložená plná moc však nesplňovala právní kritéria dle § 33 odst. 2 písm. c) správního řádu. I přes tuto procesní vadu bylo o podaném odvolání rozhodnuto dle § 92 odst. 1 správního řádu, a to tak, že bylo jako opožděné zamítnuto.

K žalobním námitkám je třeba konstatovat jejich rozpornost, neboť na jedné straně žalobce zastává názor, že odvolání podané dne 16. 2. 2015 bylo včasné, na druhé straně uvádí, že mezi žalobcem a žalovaným není sporu o dni podání odvolání, tj. dne 23. 2. 2015. Dále zastával názor, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně mu nebylo doručeno vůbec, a tedy odvolání bylo podáno před počátkem běhu odvolací lhůty. S jeho tvrzením se však soud neztotožnil. Jak výše uvedeno, rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 19. 1. 2015 bylo řádně doručeno původnímu zmocněnci žalobce K. S., fikcí dnem 2. 2. 2015 (§ 24 odst. 1 správního řádu). Dle § 83 odst. 1 správního řádu „*odvolací lhůta činí 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak.*“ Dle § 40 odst. 1 citovaného zákona „*se nezapočítává do běhu lhůty den, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty...*“ V daném případě zákonná odvolací lhůta začala běžet ode dne 3. 2. 2015, posledním dnem byl den 17. 2. 2015, tj. úterý. Bylo-li odvolání podáno k elektronické přepravě dne 23. 2. 2015, bylo podáno opožděně.

V postupu správních orgánů ve věci doručování rozhodnutí nebyly shledány nedostatky, neboť vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně neobdržel potvrzení o převzetí písemnosti adresátem tak, jak to stanoví § 19 odst. 8 správního řádu, který uvádí „*písemnosti uvedené v odst. 4 se na požádání adresáta doručují jiným způsobem podle tohoto zákona; v takovém případě platí, že písemnost je doručena třetím dnem ode dne, kdy byla odeslána. V případě doručování na elektronickou adresu platí, že písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná (odst. 9), doručí správní orgán písemnost jakoby adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal,*“ doručoval správní orgán I. stupně na adresu trvalého pobytu zmocněnce žalobce v souladu s výše citovaným ustanovením. Je pochopitelné, že nepotvrdí-li adresát zásilky přijetí písemnosti, případně že se tato zásilka nevrátí jako nedoručitelná, důkaz o nevrácení a nedoručení neexistuje, protože neexistující skutečnosti nelze prokázat. Argumentace právního zástupce, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo doručeno vůbec, je lichá, neboť dle názoru zdejšího soudu si zmocněnec žalobce mohl a měl bedlivě střežit svá práva, zejména pokud mu bylo známo, že probíhá správní řízení, zejména za situace, kdy požádal o zasílání veškerých písemností v rámci správního řízení na uvedenou e-mailovou adresu. Tvzení, že správní orgán se nepokusil doručovat rozhodnutí na elektronickou adresu, na kterou sám požadoval doručovat písemnosti, je tak nepravdivé a ničím nepodložené. Soud po prostudování daného správního spisu a vyjádření žalovaného dospěl ke stejnému závěru jako žalovaný. Lze souhlasit i s přesvědčením, že se mělo jednat o předem připravenou procesní strategii žalobce, resp. jeho zástupce. V tomto směru soud odkazuje i na rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2016, č. j. 4 As 282/2015-32, www.nssoud.cz, v němž poukazuje na „*různé zjevně účelové procesní strategie zástupců, kteří své služby poskytují dlouhodobě a profesionálně u různých přestupců, jejichž jediným smyslem je dosáhnout prekluze odpovědnosti za přestupek prostřednictvím vytvoření „procesních pastí*“. Rozhodovací činnost správních soudů svědčí o tom, že tyto „procesní praktiky“ jsou v soudním řízení hojně uplatňovány. Je sice věcí žalobce jakou procesní strategii zvolí, ale je nevěrohodné a nemožné, aby všechny správní orgány, u nichž se správní řízení vedla, se zvoleným zástupcem K. S. v doručování písemností chybovaly stejným způsobem, tj. nerespektovaly požadavek na doručení na e-mailovou adresu tak, jak tvrdí žalobce v této věci. Na předmětnou věc se vztahuje i scénář popsany Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 3. 7. 2014, č. j. 9 As 162/2014-31, www.nssoud.cz, dle kterého „*z úřední činnosti je naopak Nejvyššímu správnímu soudu známo (např. věc vedena pod sp. zn. 9 As 144/2014), že tento zmocněnec řidiče v přestupkovém řízení zastupuje, a to se stejnou či obdobnou procesní strategií. Vždy uplatňuje požadavek na doručování písemností za shora uvedenou e-mailovou adresu, převzetí, resp. doručení písemností o všem dle ust. § 19 odst. 8 správního řádu následně nepotvrdí. Rozhodnutí je mu tedy adresováno na adresu trvalého pobytu, vhozeno do schránky a doručeno fikcí, neboť zásilky jemu určené zmocněnec nepřebírá....*“ Náhodou jistě není ani to, že v řízení před správními soudy v obdobných věcech a se zcela stejnou procesní strategií přebírá zastoupení v záhlaví uvedený advokát.“

Původní zmocněnec žalobce Kamil Sabbagh přebírající plné moci k zastupování ve správních řízeních dal tak najevo, že by měl být schopen k odbornému výkonu jako příslušník určitého povolání nebo stavu, že je schopen jednat s pečlivostí a se znalostí věci, která s tímto výkonem je spojena. Jak vyplývá z nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV ÚS 1433/11, www.usoud.cz: „*každý se může domáhat stanoveným způsobem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu. Toto právo však není*

samoučelné a ústavní soud považuje za opodstatněné žádat od účastníka řízení, který se domáhá ochrany svých procesních práv na ústavní úrovni, aby osvědčil, že se o ni sám snažil, resp. sám vyvinul očekávatelné úsilí směřující k účinnému hájení svých práv.“ A dále: „právní úprava doručování vychází ze zásady, že každý adresát je zodpovědný za existenci reálné adresy, na které je povinen si zajistit přijímání písemností.“ Přijímal-li tedy zástupce zmocnění vědomě, přebíral také odpovědnost za součinnost účastníka řízení se správními orgány. Skutečnost, že se jedná o procesní strategii žalobce, resp. jeho zástupce, prokazuje i to, že podání označené „vyjádření ke spisu“ ze dne 20. 7. 2014 bylo zmocněncem odesíláno ze sdělené elektronické adresy „.....“. Na tomto místě je třeba i zdůraznit, že se naskýtá otázka, zda sdělení adresy pro doručování elektronicky není pouze zdržovací taktikou. Soud se přiklání spíše k názoru, že takový způsob doručování nemůže přispět k urychlení řízení, či naopak může přispět k jeho zpomalení, jedná se o obstrukční jednání účastníků řízení, resp. jeho obecného zmocněnce, který následně v soudním řízení je zastoupen stejným advokátem, který však ve své procesní strategii přehlíží skutečnost, že požadavku zmocněnce žalobce na doručování na jím uvedenou elektronickou adresu není povinen správní orgán automaticky vyhovět, a to tím spíše v případě, když má již bohaté zkušenosti s účelovým a obstrukčním jednáním tohoto zmocněnce z jiných přestupkových řízení. Soud proto rekapituluje, že zmocněnci žalobce byly písemnosti v řízení doručovány zákonným způsobem a není vadou v řízení, když správní orgán I. stupně po neúspěšném pokusu o doručení na elektronickou adresu v dalších pokusech nepokračoval a doručoval zmocněnci žalobce standardní cestou na doručovací adresu. Došlo-li v průběhu správního řízení k novému zastoupení žalobce dalším zmocněncem, měl si být tento vědom a odpovědnosti za součinnost účastníka řízení se správními orgány a před podáním blanketního odvolání se měl náležitě a pečlivě seznámit s průběhem správního řízení a obsahem soudního spisu, což neučinil.

Ve světle výše uvedených zásad a nastoleného právního režimu zdejší soud uzavírá, že rozhodující správní subjekty učinily správné právní úvahy, na projednávanou věc byl aplikován správný právní předpis a v jeho rámci správná právní norma, nedošlo k žádnému výkladovému či procedurálnímu pochybení, které by mohla atakovat zákonnost napadeného rozhodnutí. V žádném ze žalobních bodů proto není žaloba důvodná. Vzhledem k tomu, že soud nezjistil ani žádnou vadu, k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, byla žaloba jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuta.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s.ř.s., podle kterého platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez krajský soud rozhodl o nákladech řízení, jak je uvedeno ve výroku II. a III. tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení

rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 1. června 2017

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová